

sådan umiddelbart sige, at det er så klart, men de er ét kød, og det har jo selve statsministeren understreget, at det har vi at rette os efter i den kommende tid, og vi er forhåbningsfulde i forhold til, at det faktisk vil lykkes. Det fælles råd, som nu er sat i søen, og hvor Folketingets partier er inviteret til at være observatører, er en god markering af den nødvendige sammenhæng, og fra radikal side deltager vi meget gerne i det arbejde.

Det er klart, at Danmark har særlige forudsætninger for at være med, når også miljøside betones stærkt. Vi har lagt vægt på det i vores egen samfundsudvikling. Vi har en ressourcebase, som kan noget. Det ville være forkert og unaturligt, hvis vi ikke forsøgte at udnytte de fremskridt, vi har gjort, dér. På den led har jeg ingen problemer med det, der står i dagsordenen. Jeg fortolker den bredt: at vi naturligtvis skal bruge de muligheder, vi har, når blot vi sikrer os, at bistanden gives af hensyn til udviklingslandene og ikke af hensyn til os selv.

Vi skal også sikre, at NGO-siden – både herhjemme og i udlandet – bliver mobiliseret. Det er en afgørende forudsætning for, at dette kan få virkning såvel på fattigdommen som på miljøet.

Jeg kan helt dele de betragtninger, som bl.a. hr. Steen Gade kom med omkring bæredygtig energiudvikling. Jeg tror ikke, man skal have oplevet problemerne syd for Sahara ret mange gange og set, hvordan energisiden er afgørende for både miljø og fattigdom, før man forstår, hvor vigtigt det er, at man finder effektive metoder, og at man kommer helt ned på den enkelte families niveau, for ellers slår det aldrig igenem.

Og så skal vi selvfølgelig have sikret os, at dette bliver i en regional sammenhæng. Som det fremgik af de eksempler, jeg refererede, er miljøproblemerne grænseoverskridende, og hvis man ikke erkender det, men koncentrerer sig snævert om enkeltlande, opnår vi ikke den effekt, som er nødvendig.

Jeg synes også, at det er vigtigt at understrege, at vi skal koncentrere indsatsen og ikke sprede den, hvis vi vil have noget ud af pengene.

I 1998 får vi en evaluering, og forhåbentlig vil det så vise sig, når vi skal lægge de fremtidige linjer på det grundlag, vi måtte have på det tidspunkt – i nogle sammenhænge kan evalueringen jo selvfølgelig ikke blive så gennemarbejdet – at vi både har en succeshistorie, og at vi kan forlænge den.

Det er i hvert fald vigtigt at holde fast i, at der er denne uløselige sammenhæng mellem miljø og udvikling. Jeg kan måske afslutningsvis pege på, at når man skiller siamesiske tvillinger, bliver resultatet ofte fatalt. Nogle gange overlever den ene baby, men det kan også gå grueligt galt for begge, og det synes jeg måske er værd at have i tankerne, når samarbejdet mellem de to ministerier nu skal stå sin prøve.

Aage Brusgaard (FP):

Jeg vil prøve at komme med nogle betragtninger, som ikke har været så meget fremme her i debatten. Der er ingen grund til, at vi gentager hinanden. Vi er nødt til også at finde nuancerne for at finde bæredygtigheden her i Folketingsalen.

De to ærede ministre har jo været oppe og prale meget af det, Danmark giver pr. indbyggere. Vi er det land, der giver mest i forhold til indbyggertallet, og det praler man af. De penge, man giver ud, er andres. Det er jo ikke sin egen pung, man tager op. De to ministre glemte nok, at hver eneste krone, vi giver til ulande, låner vi et andet sted i udlandet og skal betale tilbage med renters renter. Og det er efterhånden ca. 10 mia. kr., vi hvert år giver til udlandet.

Det er jo så sådan, at bl.a. på grund af vor godhed er vor samlede gæld herhjemme steget til 700 mia. kr. Det er jo en af hovedårsagerne til, at det går ud over de danske borgere. Jeg tænker her på lange ventelister på sygehuse, og jeg tænker på de ældre, der ikke rigtig kan blive passet hjemme. Det er jo sådan i dag, at hvis en syg skal have fat i lægen derhjemme, er det næsten umuligt. Det synes jeg også at vi lige skal have i tankerne, når vi bruger en hel dag til at prøve at forklare, hvor gode vi er til at dele penge ud til andre borgere. Vi kan jo ikke både have mel i munden og blæse. Derfor er det også, at vi ikke både kan dele pengene ud og så samtidig have den service, som borgerne rent faktisk har krav på.

Fremskridtspartiets politik på området er, som det har været i de sidste 24 år, at vi mener, at staten, det offentlige, skal gå ind og yde hjælp, når der sker katastrofer, altså naturkatastrofer, jordskælv, krig osv. Humanitær hjælp mener vi – og det skulle jo være en meget nem opgave, når alle ordførerne her har sagt, hvor stor offervilje vi har – der burde skaffes midler til ved frivillige bidrag, som så bliver delt ud af organisationerne. Hvis det er private organisationer, der står for uddelingen, så tror jeg faktisk